

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

№ 01.03-132...

...17.11.2016 г.

ДО

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

г-н БОРИС ВЕЛЧЕВ

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ВЕЛЧЕВ,

Изпращам на вниманието Ви становище на Министерския съвет по конституционно дело № 12 от 2016 г., образувано по искане на 49 народни представители от 43-ото Народно събрание за установяване на противоконституционност на § 18, ал. 1-5 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за енергетиката (ДВ, бр. 56 от 2015 г.), поради несъответствие с чл. 4, ал. 1 и чл. 19, ал. 2 и 3 от Конституцията на Република България и чл. 63 от Договора за функционирането на Европейския съюз във връзка с чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България.

Становището е одобрено с Решение № ...988.... на Министерския съвет от 2016 г.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:**(~~Бойко Борисов~~)**

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

ОТ МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ПО КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО № 12 ОТ 2016 Г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛЮ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение на Конституционния съд от 13 октомври 2016 г. сме конституирани като заинтересувана страна по конституционно дело № 12 от 2016 г., образувано по искане на 49 народни представители от 43-то Народно събрание за установяване на противоконституционност на §18, ал. 1-5 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за енергетиката (ПЗР на ЗИД ЗЕ), (обн. ДВ, бр. 56 от 24.07.2015 г.) поради несъответствие с чл. 4, ал.1, и чл. 19, ал. 2 и 3 от Конституцията на Република България и чл. 63 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) във връзка с чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България .

Атакуваните текстове се отнасят до режима на прилагане на цените по чл. 31, ал. 8 на Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ) за производителите на електрическа енергия от възобновяеми източници чрез енергийни обекти, които са изградени със средства от национална или европейска

схема за подпомагане и по отношение на които заявления за подпомагане са постъпили до влизането в сила на ЗЕВЕ.

Народните представители твърдят, че тези разпоредби противоречат на:

- чл. 4, ал.1 от Конституцията, който урежда принципа на правовата държава, тъй като с цитираното изменение в ЗИД ЗЕ от 2015 г. има нарушение на принципите на предвидимост и правна сигурност и на изискването за пропорционалност на ограничаването на правата, а също и противоречие с принципи и разпоредби от ЗЕВЕ;

- чл. 19, ал. 2 и 3 от Конституцията на Република България, който урежда законовата гаранция за еднакви за всички граждани и юридически лица правни условия за стопанска дейност, като предотвратява злоупотребата с монополизма, нелоялната конкуренция и защитава потребителя, а също и законовата закрила на инвестициите и стопанската дейност на български и чуждестранни граждани и юридически лица, тъй като с препратката на атакуваните разпоредби към чл.31, ал.8 от ЗЕВИ производителите на електроенергия от възобновяеми източници (ВЕ) не се поставят при еднакви условия.

В искането се съдържат и аргументи за противоречие с чл. 63 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС), като се твърди, че с измененията в ЗИД ЗЕ от 2015 г. се нарушава задължението на България по ДФЕС да защитава чуждестранните инвестиции и да не ги накърнява с неоправдани или дискриминационни мерки, нарушава се свободата на движението на капитали и че съгласно чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България тези разпоредби имат приоритет пред вътрешното законодателство. Твърди се и нарушаване на разпоредби от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС) и по-специално на чл. 1 от Протокол № 1 от КЗПЧОС.

Министерският съвет не е вносител на законопроекта, в който се съдържа разпоредбата на § 18 от ПЗР на ЗИДЗЕ от 2015 г. Независимо от това и въз основа на предоставената ни с определението на Конституционния съд от 13 октомври 2016 г. възможност изразяваме следното становище:

1. Относно твърдението за противоречие с чл.4, ал. 1 от Конституцията

Значителна част от аргументацията на вносителите на искането за обявяване на противоконституционност на целия § 18 от ПЗР на ЗИД ЗЕ от 2015 г. е насочена към претендирано нарушаване на принципа на правовата държава.

Предвид голямото значение на енергийната система за цялостното развитие на икономиката както в национален, така и в международен план, в повечето държави производството на електрическа енергия, вкл. и от възобновяеми източници (ВИ), е уредено със специални закони. Това е потвърждение именно на принципа на правовата държава, като уредбата на съществените правоотношения за определен отрасъл на правото е изведена на законово ниво съгласно изискванията на чл. 3, ал.1 от Закона за нормативните актове. В случая е налице висок обществен интерес от стабилността на енергийната система и това е отразено в разпоредбите както на ЗЕ, така и на ЗЕВИ.

В искането за обявяване на противоконституционност на разпоредбата на §18 от ПЗР на ЗИД ЗЕ вносителите многократно се позовават на противоречие с принципа на правовата държава (чл. 4, ал. 1 от КРБ). Понятието за правова държава има конкретни измерения в конституционноправната наука. Приема се, че върховенството на закона е един от основополагащите принципи, залегнали в конституциите на държавите – членки на ЕС, и на Съвета на Европа. Той се възприема като синоним на понятието „правова държава“, макар че според някои автори последното е по-широко и включва и върховенството на правото и на правосъдието. Конституционният законодател обаче на първо място изисква управление в съответствие с установения в нормативните актове ред. От тази гледна точка постановените в ЗЕ и ЗЕВИ норми са част от позитивната правна уредба на енергетиката, която е специфична, свързана със сериозен и многопланов обществен интерес, и поради е това уредена в специални закони с подробна регламентация на ценообразуването и изкупуването на произведената енергия от ВИ в случая.

Вносителите изтъкват, че в Решение № 8 на Конституционния съд (КС) от 2012 по к.д. № 16 от 2011 г. е взето отношение по въпроса за проявлението на принципа на правовата държава в изискването за единна и непротиворечива правна система. Констатациите обаче в това решение са по въпроси, твърде различни от тези, подложени на оспорване по настоящото дело. Наред с това вносителите никъде не представят аргументи в какво точно се състои неяснотата и противоречието между нормативните актове и кои точно нормативни актове са визирани. Правната сигурност и законността не изключват изменението и допълването, а дори и отмяната на нормативните актове, ако с това ще се постигне по- голямо съответствие с развитието на обществените отношения.

Конституционният законодател никъде не третира правната сигурност като неизменност на правния ред.

Нещо повече - в Решение № 8 на КС от 2012 г. изрично е постановено, че „в законите трябва да е изразена държавната воля, в тях трябва да са заложени справедливи, социално оправдани и общоприети принципи на правото. Правилото на чл. 4, ал. 1 от Конституцията е основно начало на конституционния ред, основата на правното регулиране на всички обществени отношения, а понятието за правовата държава включва несъмнено изискването за ясно, точно определяне на органите и техните функции и взаимоотношения (Решение № 17 от 1997 г. по к.д. № 10 от 1997 г.; Решение № 13 от 2010 г. по к.д. № 12 от 2010 г.)“. По настоящото конституционно дело Народното събрание при пълно и точно спазване на законодателната процедура е приело ЗИД ЗЕ на второ четене след дебат в пленарна зала на 22 юли 2015 г., като ясно и точно са определени компетентните органи, както и съществуващата правна уредба, на която се основават разпоредбите на § 18 от изменителния закон.

Повечето от аргументите на вносителите на искането са свързани не толкова със законосъобразността, колкото с целесъобразността на урежданата по нов начин материя в §18. В тази връзка са претендираната непропорционалност на ограниченията, неизменността на придобитите права, дори странното от гледна точка на правната теория твърдение, че парламентът е изпълнявал една управленческа функция, приемайки този закон (стр.2, т.1.1 от искането), каквато по принцип имат органите на изпълнителната власт, и по принципа на разделение на властите тя не може да се изземва от законодателния орган.

Твърдението за яснота, точност и непротиворечивост на нормативните актове е изведено в редица конституционни решения (РКС № 2 от 2014 г., РКС №8 от 2012 г., РКС № 9 от 1994 г., РКС № 17 от 1997 г., РКС № 5 от 2000 г., РКС № 5 от 2002 г., РКС № 10 от 2009 г., РКС № 13 от 2010 г.), но то не се обвързва с нарушаване на обявени в нормативните актове цели, а още по- малко пък целите на един закон могат да се идентифицират с принципите на правната уредба. Правната теория, а и Конституционният съд в случая имат предвид противоречие с конкретни разпоредби, защото с оглед на особения характер на правните принципи, те не представляват същинска правна норма.

В искането се поставя знак за равенство между насърчаването на инвестициите и на производството на електроенергия от ВИ с преференциалните цени на нейното изкупуване. Но насърчаването и закрилата на инвестициите във

всяка една стопанска област могат да се осъществяват по различни други начини и това е описано в чл. 2 от Закона за насърчаване на инвестициите. Промяната на ценообразуването и намаляването на преференциите за определени инвестиции не означава, че те не се насърчават по друг начин, съответно няма и никакво противоречие с цитираната на стр.3 от искането Директива 2009/28/ЕО и още по-малко с нейния чл.1, който е твърде общ.

Последователността и предвидимостта на правната уредба не могат да се свържат с нейната неизменност. Дори Конституцията, която е възможно най-стабилният нормативен акт на всяка една правна система, подлежи на изменение, когато обществените условия изискват това. Стопанската дейност, в случая производството на електрическа енергия от ВИ, не би могла да остава неизменна, за да гарантира определени условия за осъществяването ѝ за продължителен период от време. С това би се нарушил икономическият баланс и взаимодействието между отделните отрасли на икономиката, както и нейното развитие. Предвидимостта в икономиката не бива да се схваща като догма, а като едно динамично прогнозиране с отчитане на различни фактори, които в своята цялост влияят и на правната уредба.

Нещо повече - при предлаганите изменения в ЗЕ е разгърнат широк обществен дебат, в пленарна зала също са представени редица аргументи за обществената необходимост от предложената мярка и за всеки, който оперира в тази икономическа сфера, решението на Народното събрание не би следвало да е ново и изненадващо. Що се отнася до зачитането на вече придобитите права и задължения, то никъде в § 18 те не се отменят, а се определя ред, по който да продължат да се осъществяват.

Следва да се отбележи, че освен най-общо позоваване на принципа на правовата държава в искането не са посочени никакви конкретни аргументи именно и само във връзка с него. Конституционният съд в редица свои решения изрично е постановил, че този принцип не бива да е неприсъщо натоварван (РКС № 1 от 2005 г., РКС № 14 от 2000 г., РКС № 6 от 2005 г., РКС по к. д. № 1/2013 г. и др.) и че при наличието на правна уредба на законодателно ниво не може да се счита, че е налице негово нарушаване. В случая ЗЕ и ЗЕВИ са именно такава уредба и тя не е единствената, която ограничава или променя права на граждани и юридически лица в определени сфери предвид на запазването на обществения интерес.

Превратно е тълкуването в искането на решенията на Конституционния съд (РКС № 8 от 1999 г., РКС № 1 от 2005 г., РКС № 10 от 2009 г., РКС № 6 от 2013 г.) относно изискването за пропорционалност, свързано с принципа на правовата държава. В повечето от разглежданите хипотези става въпрос за пропорционалност на ограниченията и обществения интерес, а не на привилегиите и обществения интерес. Нещо повече - със създаването на тези привилегии под формата на преференциална цена за изкупуване на произведената от ВИ електрическа енергия тази пропорционалност е нарушена в полза на енергийните дружества. Същото се отнася и до претендираното нарушаване на международните договори за насърчаване и взаимна защита на инвестициите, сключени с отделни държави, при което никъде не се установява, че съответната държава ще създава трайни и неизменни привилегии за чуждестранните инвеститори без отчитане на икономическата ситуация в страната и с дерогиране на конституционното правомощие на Народното събрание да променя законите, когато общественият интерес налага това. Третирането по недискриминационен начин на чуждестранните инвестиции означава прилагане на общата за всички стопански субекти в страната правна уредба и в това отношение § 18 от ПЗР на ЗИД ЗЕ от 2015 г. не прави никаква разлика между собствениците на капитала в съответните енергийни дружества.

В правната теория е прието, че забраната за придаване на обратно действие на закона се отнася до наказателните и финансовите закон. В частноправната сфера, вкл. и в търговските отношения, това е прилагана мярка за коригиране на определено развитие на правоотношенията, което се отклонява от първоначално поставената от законодателя цел или се налага от други обективни обстоятелства. В случая обаче въобще не става въпрос за обратно действие на закона, а само за промяна на правните последици (т.е. промяна в ценообразуването и съответните договори) от вече придобити права за производство на електрическа енергия от ВИ. Правовата държава само в най-общ план предвижда наличие на законова база за съответните изменения, а не забрана за каквито и да е изменения в действащата нормативна уредба.

2. Относно твърдението за противоречие с чл. 19, ал. 2 и 3 от Конституцията

Разпоредбите на чл. 19, ал. 2 и 3 на Конституцията на Република България предвиждат законова уредба и гарантиране на всички граждани и юридически

лица еднакви правни условия за стопанска дейност, като се предотвратява злоупотребата с монополизма, нелоялната конкуренция и се защитава потребителя, а също и законова закрила на инвестициите и стопанската дейност на българските и чуждестранните граждани и юридически лица.

При интерпретирането на тези разпоредби в искането на народните представители съзнателно се избягва систематичното тълкуване на чл.19 от Конституцията, като в ал. 1 се постановява, че икономиката на Република България се основава на свободната стопанска инициатива. Именно тази свобода на осъществяване на стопанската дейност изисква балансиране на привилегиите и ограниченията и недопускане те да вземат приоритет над обществения интерес. От една страна самото изграждане на енергийните обекти чрез национална или европейска схема за подпомагане е своеобразен привилегирован режим, който може да бъде поносим от обществото и законодателството за определен период от време или за постигане на определени цели и резултати. В този смисъл с РКС № 5 от 2002 г. Конституционният съд много точно установява, че еднаквите правни условия се отнасят до определени групи правни субекти, а не за всички субекти въобще, но групите се обособяват по определени глобални признаци, в случая-производители на електрическа енергия от ВИ. От тази позиция уредбата в ЗЕВИ следва да е обща за всички енергийни дружества, осъществяващи такава дейност. Обосноваването на диференциацията на енергийни дружества със и без привилегии при приемането на ЗЕВИ през 2011 г. е свързано с конкретна икономическа обстановка и изрично е постановено, че то е до достигане на определена от закона цел. Временното изграждане на привилегирована схема за подпомагане на едни дружества и отказване на прилагането ѝ за други не може да бъде аргумент за неизменността на закона, респ. и на сключените договори, които са за продължителен период от време. Именно такава неизменност би нарушила от една страна принципа за равнопоставеност на субектите, които осъществяват един и същи вид дейност в рамките на закона. От друга страна, до момента, в който привилегиите съществуват, никой не поставя въпроса от страната на тези, които не се ползват от тях и които също биха имали основание да претендират неравнопоставено третиране.

Конституцията не забранява монополизма. В чл.18, ал. 2-4 са определени суверенните права на държавата и държавните монополи, като изискването е те да се установяват със закон. Именно предоставянето на преференциални

условия на едни стопански субекти и липсата на такива за други, осъществяващи същата дейност, е път към нелоялна конкуренция и злоупотреба с монополизма. В тази си част искането на народните представители за обявяване на противоконституционност на § 18 от ПЗР на ЗИД ЗЕ от 2015 г. всъщност представлява аргументация против излаганата от тях теза.

Целесъобразността е водещо начало за всяка една правна уредба. В някои случаи тя е и в основата на телеологичното тълкуване на правните норми, когато те са неясни. Никой закон не се създава сам за себе си, като уредбата да не отчита определен обществен интерес в съчетание с индивидуалните интереси на физическите или юридически лица. Подобен нормативистичен подход е пряко отрицание на принципа на правовата държава, защото законите се създават, за да се управлява обществото, а самото управление е достатъчно динамично, за да изисква непрекъснато отчитане на необходимите и целесъобразни мерки за постигане на динамичното равновесие на обществен и частен интерес.

Държавната намеса в икономиката на страната се изразява в създаването на подходящи условия за работа на стопанските субекти, като се отчита крайното удовлетворяване на обществените потребности. Въвеждането, респ. изменението на специален режим за определена група икономически субекти, не е противоконституционно, стига отношението към всички субекти в съответната група да е еднакво. Равенството не изключва диференциация, когато диференциацията признак не е дискриминационен.

Неточно е цитирането на Решение № 12 от 1994 г. в искането на народните представители. Именно в това решение Конституционният съд приема, че „Поначало привилегиите са нарушение на принципа на равноправието. В определени случаи обаче привилегиите, които Конституцията допуска, са обществено необходими и следователно оправдани...Те се създават за преодоляване на съществуващото неравноправие с цел да се постигне желаното постулирано равноправие (виж решение на Конституционния съд по конституционно дело № 14 от 1992 г.)... Конституционният съд намира, че законовото третиране не е различно, защото са налице два самостоятелни режима на данъчно облекчение. Принципът на равноправие пред закона би бил нарушен само ако вътре в отделните режими за данъчно третиране на правните субекти съществуват законни привилегии. Конституцията в чл. 60, ал. 2 дава възможност на законодателния орган единствено чрез закон да установява облекчения и утежнения съобразно доходи и имущество.“ Решението е във

връзка с привилегии и ограничения по данъчни закони, което е твърде различно от стопанската дейност в енергетиката - най-малкото защото едното касае публичната дейност на държавата, а другото - частната стопанска инициатива и постигането на търговска печалба. Не бива да се забравя, че това решение е постановено в по - различна политическа и икономическа среда, но 22 години по-късно констатациите в него имат същата валидност.

Неточно е и твърдението, че чрез закон трябва да се защитават вече направените инвестиции при запазване на инициалната правна уредба. Законът съдържа норми с всеобщ характер, т.е. те са ориентирани както към настоящето, така и към бъдещето и няма основание за разграничаване на вече направени към момента на изменението инвестиции и бъдещи инвестиции - дори напротив, точно това би създавало неравнопоставеност между субектите, обхванати от правното регулиране.

С Решение № 13 от 2014 г., постановено във връзка с разпоредби в ЗЕВИ, Конституционният съд приема, че следва да се предоставят „еднакви гаранции и условия за стопанска дейност за всички субекти в дадена група“. Това твърдение вносителите представят разширително и по отношение на българските и чуждестранните инвеститори, макар че решението не се отнася до такъв проблем. Доколкото те са обединени в една и съща група - производители на електрическа енергия от ВИ, с § 18 от ПЗР на ЗИД ЗЕ от 2015 г. никъде не се създава някакво разграничаване между тях.

Вносителите се позовават изцяло на съображения по целесъобразност - влошаване на инвестиционния климат, намаляване на печалбата, обвързване на инвестициите с опазване на околната среда и пр. на субектите, чиито привилегии са засегнати от посоченото законово изменение. Същевременно те приемат като напълно естествено запазването на тези привилегии и именно с това обосновават искането си за обявяване на противоконституционността на атакуваната разпоредба.

Конституционният законодател не случайно е разделил разпоредбите на чл.19, ал. 2 и 3. Акцентът във всяка една от тях е различен - докато в ал. 2 се визира нормалното осъществяване на стопанската дейност като цяло, то в ал. 3 изрично се постановява закрилата на еднакво ниво на българските и чуждестранните инвеститори. Следователно претендирайки запазване на приоритетите по ЗЕВИ за чуждестранни инвеститори, вносителите на искането всъщност се позовават на аргументи за нарушаване на Конституцията.

3. Относно твърдението за противоречие с чл. 1 от Протокол № 1 към Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС)

Изложените по-горе съображения се отнасят и до претендираното противоречие с чл. 1 от Протокол № 1 от КЗПЧОС. В него е постановено, че „Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право“. Видно от конкретния текст, интересите на обществото са поставени над международноправната норма, а те се защитават чрез създаване на съответната законова уредба. Следователно разпоредбата на § 18 от ПЗР на ЗИД ЗЕ, бидейки част от закона, с нищо не нарушава посоченото в Протокол № 1 правило.

Нещо повече. Вносителите, подобно и на цитирането на някои от решенията на Конституционния съд, изваждат дадено правило от контекста, цитират го частично или го интерпретират свободно. В алинея 2 на същия член 1 на Протокол № 1 към КЗПЧОС е постановено, че „Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби“. Следователно и на международноправно ниво е признато изрично правото на законодателя да променя съществуващата правна уредба както по отношение на собствеността, т.е. на направените инвестиции в енергетиката в случая, така и във връзка с данъци, глоби и други постъпления в най-общ смисъл. Разпоредбата на §18 от ПЗР на ЗИД ЗЕ има отношение точно към тази разпоредба.

Допустимостта дори за накърняване на правото на собственост, прогласено от редица законодателства като „свещено и неотменимо“, води до допустимост и за промяна (дори не лишаване, отнемане!) на възможности за предприемане на стопански инициативи и т.нар. „легитимни очаквания“ съгласно принципа, че който е оправомощен за по-голямото, то е оправомощен и за по-малкото.

Произволно е тълкуването на легитимната цел на всяко изменение в законите като съобразна единствено с Конституцията. Това би отрекло възможността за всякакви нови закони или изменение на съществуващи, когато обществените отношения са достигнали до определено развитие и общественият интерес налага това, но те не са упоменати в Конституцията. В основния закон на

всяка държава са закрепени основните начала на развитие на държавата и обществото, а не изчерпателен списък на правоотношенията, въз основа на който да се формира законодателството.

Легитимната цел на направеното предложение е представена от народните представители при обсъждането на законопроекта, тя е дебатирана и приета от Народното събрание и твърдението за нейната липса всъщност е аргумент срещу процесуалните действия на Народното събрание.

В искането си народните представители не са включили тези разпоредби, но се позовават на тях в изложението. Преценката на Конституционния съд по тези въпроси обаче би следвало да бъде само по изрично посочените в диспозитива на искането разпоредби от Конституцията и ДФЕС.

4. Относно твърдението за противоречие с чл.63 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС)

С чл. 63 от ДФЕС (предишен член 56 от ДЕО) се забраняват ограниченията върху движението на капитали и върху плащанията между държавите-членки и между държавите-членки и трети страни. Разпоредбата има всеобхватен характер за всякакви видове дейности, имащи характеристиката на движение на капитали или плащания между държави. Направено е уточнението, че тази уредба се прилага „в рамките на разпоредбите на настоящата глава от ДФЕС“, т.е. не е с универсален характер.

Претендираното противоречие не е подкрепено с аргументация, в която да е видно как точно промяната на съществуващия режим относно цените на произвежданата от ВИ електрическа енергия се вписва в общата категория на движения на капитали и плащания между държавите-членки на ЕС, и между тях и трети страни. ДФЕС урежда предимно отношения на ниво държави и обща защита на правата на частните субекти в тях, но не и между частни субекти - това е въпрос на уредба от международното частно право. Априорно се приема, че под „подходящи форми“ на намеса на държавата непременно трябва да се имат предвид „по-щадящи форми“.

Самите вносители признават, че ДФЕС не съдържа определение за движение на капитали и че някои конкретни хипотези са включени в Приложение №1 към Директива 88/361/ЕИО на Съвета от 24 юни 1988 г., но те не са изчерпателни. Същото се отнася и до действията на държавата, попадащи в обхвата на забраната по чл.63 от ДФЕС. Очевидно практиката на Съда на ЕС е да

се преценява във всеки конкретен случай доколко има нарушаване на тази забрана.

При липсата на конкретна норма, с която да се прецени противоречието на §18 от ПЗР на ЗИД ЗЕ, искането на народните представители за обявяване на несъответствието на тази разпоредба с ДФЕС няма конкретна база за сравнение. Затова и в тази си част искането следва да бъде отхвърлено.

В заключение следва да се отбележи, че цялостната аргументация в искането на народните представители за обявяване на противоконституционност на разпоредбата от изменителния закон на ЗЕ от 2015 г. поради несъответствие с разпоредби от Конституцията и с разпоредби на международни договори съдържа основно вътрешно противоречие. От една страна се претендира създаването на еднакви и равнопоставени условия за осъществяване на стопанска дейност, а от друга - запазване на привилегиите за определена група субекти с оглед на оставянето им в по-благоприятни условия от всички други от същата група и гарантиране за тях на по-висока печалба от тази на другите. При това в тези претенции се издигат и принципите на борба с нелоялната конкуренция и забраната на монополизма, въпреки че с евентуалната отмяна на § 18 ще се постигнат именно нелоялна конкуренция и разнородни условия за осъществяване на една и съща дейност и откъд поставената от ЗЕВИ цел.

Предвид гореизложеното считаме, че искането на народните представители за установяване на противоконституционност на § 18 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за енергетиката (ДВ, бр. 56 от 2015 г.) поради противоречие с чл. 4, ал. 1, чл. 19, ал. 2 и 3 от Конституцията на Република България и чл. 63 от ДФЕС е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(Бойко Борисов)